

A dark, atmospheric scene with a person's silhouette in a misty hallway. The person is standing in the distance, illuminated by a light source from behind, creating a strong silhouette effect. The ground is wet and reflective, and the air is filled with mist or smoke. The overall mood is mysterious and ominous.

**ARNE
DAHL**

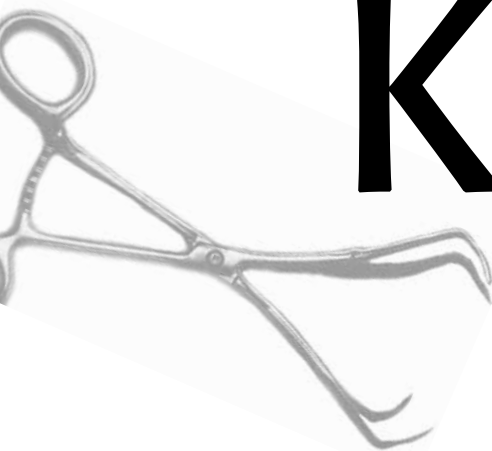
**ZLÁ
KRV**

ARNE

DAHL

ZLÁ

KRV

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať mechanicky, elektronicky, fotokopírovaním alebo iným spôsobom rozširovania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Názov originálu: ONT BLOD

Preklad *Michal Zidor*

Copyright © Arne Dahl 1998

Slovak edition © Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava 2014

Vydané so súhlasom Salomonsson Agency

Prvé vydanie

Vydalo Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava v roku 2014

Zodpovedná redaktorka Alexandra Medová

Text redakčne upravila Ľubica Janeva

Technická redaktorka Darina Mrláková

Vytlačeno Kasico, a. s., Bratislava

Číslo publikácie 9327

ISBN 978-80-07-02382-6

Túto knihu kúpite vo všetkých dobrých knihkupectvách v celej Slovenskej republike alebo na www.priroda.sk.

Môžete si ju aj objednať na adrese:

Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Koceľova 17, 821 08 Bratislava 2

Tel.: 02/55 42 51 60

e-mail: obchod@priroda.sk

www.priroda.sk

Neopísateľná bolesť, pomyslel si. *Teraz už viem, čo to je. Človek sa učí celý život*, prebehlo mu hlavou a potlačil v sebe šibeničný smiech.

Učí sa až do smrti, pomyslel si a namiesto smiechu sa v ňom ozval ďalší nemý, príšerný rev.

Kým sa bolesť pripravovala na ďalší útok, uvedomil si s absolútnou istotou, že toto bol jeho posledný smiech.

Bolesť sa už viac neprehlbovala. S niečím, v čom ešte stále rozoznával kombináciu uspokojenia a zdesenia, pocítil, že jej intenzita dosiahla vrchol, a zrazu pochopil, aký proces sa v ňom začínal odohrávať.

Postupné klesanie.

Graf bolesti už nebol stúpajúci, jeho krivka sa vyrovnávala a on v diaľke akoby zazrel jej strmý pokles, ktorý sa s nevyhnutnosťou kĺzačky na detskom ihrisku skončí v ničote. Alebo – s tou myšlienkou musel zvieŕť boj – pri Bohu.

Póry jeho tela boli doširoka roztvorené ako malé škľabiacie sa ústa, čo kričia veľké *prečo*, ktoré nemohol zakričať on sám.

Pred očami sa mu začali zjavovať obrazy. Vedel, že to nastane. Prichádzali k nemu aj vtedy, keď bolesť vystrelila do takých výšin, aké by si nevedel predstaviť ani vo svojich najdivokejších predstavách. Prekvapili ho možnosti, ktoré v ňom driemali po všetky tie roky.

Takže predsa existujú.

Človek v sebe vždy nesie tento intenzívny potenciál.

Celá jeho bytosť vybuchovala prívalmi bolesti. Zdalo sa mu, akoby bolesť čoraz viac opúšťala jeho prsty, genitálie a krk a stavala sa mimo jeho tela. Akoby sa stala celkovou bolesťou, ktorá povstala z jeho tela a prenikla – nemohol si pomôcť, musel myslieť na to slovo – až do jeho duše. Po

celý ten čas sa snažil udržať si jasnú myseľ. Lenže potom prišlo viac obrazov.

Najprv bojoval s tým, aby dokázal udržať kontakt s vonkajším svetom, ale teraz svet vonku, za tým malým okienkom, nebol nič iné než obrovské lietadlo, ktoré sa pomaly šinulo okolo. Tu a tam sa pri ňom mihla postava jeho učiteľa so smrtiacimi nástrojmi. Čoskoro sa burácajúce lietadlá začali prelínať s obrazmi a teraz sa aj lietadlá premenili na vrieskajúce, pekelné prízraky.

Nevedel získať kontrolu nad obrazmi, nad tým, ako prichádzali, nad ich postupnosťou, štruktúrou. Uvidel pred sebou nezabudnuteľnú pôrodnú miestnosť, kde sa narodil jeho syn, aj keď on pri tom nebol. Namiesto toho počul samého seba, ako počas samého pôrodu vracia na záchode. Teraz bol tam a tá miestnosť bola krásna, bez zápachu a ponorená v tichu. Život pokračoval, čistý a číry. Zdravil sa s ľuďmi, v ktorých poznával veľkých spisovateľov. Prechádzal sa po elegantných starých chodbách. Videl seba samého, ako sa miluje so svojou ženou, a jej výraz bol taký plný radosti a uspokojenia, aký nikdy predtým nevidel. Stál na pódiu a ľudia mu nadšene tleskali. Ďalšie chodby, stretnutia, konferencie.

Bol v televízii a zaplavovali ho obdivné pohľady. Videl sa, ako píše s horúčkovitou vášňou, ako číta knihu za knihou a stoh za stohom papierov.

Len čo sa bolesť odmlčala a burácanie lietadla ho priťahlo naspäť, zrazu si uvedomil, že vidí iba to, ako *on sám* číta a píše, nie to, čo *skutočne* číta a píše. Počas krátkych prestávok, keď mohol nabrať dych, rozmýšľal, čo to asi znamená.

Teraz už bolo jasné, že nastal pokles. Bolesť naňho už nemala dosah. Unikal svojmu učiteľovi, bude víťaz.

Dokonca v sebe našiel silu naplúť naňho. Odpoveďou mu bol praskavý zvuk a malý, nezreteľný nárast bolesti.

Z temnoty sa s revom vynoril drak a stalo sa z neho lietadlo, ktoré zastrelo temným tieňom futbalové ihrisko, kde jeho syn vrhal nervózne pohľady do hľadiska. Zamával mu, ale jeho syn ho nevidel. Zamával divokejšie a zakričal hlasnejšie, no syn vyzeral čoraz rezignovanejšie, až kým z rozptýlenia alebo protestu nestrelil gól do vlastnej bránky.

Potom uvidel tú mladú ženu pri polici s knihami, ako po ňom vrhá uchvátené pohľady. Prechádzali sa spolu po širokej ulici a dychtivo prejavovali svoju lásku, ktorá pohrdala generačným rozdielom. Na druhej strane ulice boli dve úplne nehybné postavy jeho syna a manželky. Uvidel ich, zastavil sa a dal jej dlhý bozk. Teraz bežal, cvičil. Malá ihla sa zabodávala do jeho plešiny znova a znova a nakoniec mal na hlave opäť svoje nádherné husté vlasy. Opäť mu na knižnom veľtrhu počas rozhovoru zazvonil telefón – ďalší syn. Lietali korky od šampanského, ale keď prišiel domov, oni boli preč.

A znova čítal a pri poslednom výbuchu vedomia si pomyslel, že niečo z toho všetkého, čo prečítal a napísal, by mu malo preletieť myslou, no jediné, čo videl, bolo, ako číta a píše a v poslednej oslňujúcej sekunde jasnej mysle, ktorá mu vnukla dojem, že naozaj umiera, si uvedomil, že nič, čo prečítal alebo napísal, nemalo nijaký zmysel. Takisto mohol robiť čokoľvek iné – úplne čokoľvek.

Pomyslel na tú vyhrážku. „Nikto nebude počuť tvoj krik.“ Na to, ako tú hrozbu nebral vážne. Mal podozrenie – posledný nával bolesti prerušil jeho myšlienku.

Takto sa začínal koniec. Jeho bolesť sa rozplývala. Obrazy sa teraz zjavovali rýchlejšie. Akoby už nemal viac času.

Šiel v protestnom pochode, policajti nad ním dvíhali obušky. Stál na pastvine zaliatej letným slnkom a bežal naňho kôň. Malá užovka mu vkĺzla do topánok a preplazila sa pomedzi prsty. Jeho otec hľadel roztržito na jeho

maľbu obrovského hada. Oblaky sa prehánali po nebeskej klenbe a on si pomyslel, že vidí, ako sa tam hore pohybuje mačka. Tvár mu poľkali kvapky sladkého mlieka. Hrubé bleдозelené lano mizlo v diaľke a on cestoval po tmavých, objemných kanáloch.

A potom už viac necestoval.

Niekde si pomyslel: *Aký úbohý spôsob, ako zomrieť.*

Paul Hjelm bol presvedčený, že niečo ako nehybné ráno existuje a že toto ráno neskorého leta je jedným takým. Na trochu povädnutých rastlinách na dvore sa nehýbal ani jediný lístok. V kancelárii, kde stál a hľadel z okna, sa nehýbalo ani zrníčko prachu. Vnútri jeho lebky sa hýbalo len extrémne málo mozgových buniek. Inými slovami, bolo to nehybné ráno v policajnej centrále v štokholmskom Kungstholmene.

Nanešťastie bol však nehybný aj celý posledný rok. Paul Hjelm patril do policajnej jednotky, ktorá vyšetrovala neobyčajné vraždy, ktorým sa vravelo vraždy mocných. Sériový vrah začal cieľavedome vyhladzovať elity švédskeho obchodu a priemyslu. Vyšetrovanie bolo úspešné a zo skupiny sa stala trvalá špeciálna jednotka v rámci národnej kriminálnej polície, pomocný oddiel zameraný na násilné zločiny medzinárodného charakteru, ako znela oficiálna formulácia. V praxi dostali za úlohu sledovať nové formy kriminality, ktoré ešte úplne neprenikli do Švédska.

A to bol práve ten problém. V priebehu posledného roka krajinu nepostihol nijaký ďalší násilný zločin medzinárodného charakteru. Preto sa voči Jednotke A dvíhalo čoraz viac vln kritiky medzi policajnými zložkami. V skutočnosti sa ich skupina nevolala Jednotka A, to bol len názov, ktorý vznikol pred rokom a pol, keď sa v návale paniky jednotka narýchlo sformovala. V súčasnosti sa tento oddiel oficiálne nazýval Špeciálna jednotka národnej kriminálnej polície zameraná na násilné zločiny medzinárodného charakteru. Keďže tento názov nemohol nikto zo skupiny vysloviť bez toho, aby sa pritom nerozosiol, aj naďalej svoj útvar volali Jednotka A, čo síce tiež znelo dosť komicky, ale tento názov v sebe niesol aspoň sentimentálnu hodnotu.

Lenže v tejto chvíli nemala jednotka ďaleko k tomu, aby sa stala minulosťou. Nečinnosť zamestnancov štátnej správy nezapadala do modernej doby, preto sa skupina začínala rozpadáť – dostávala samé idiotské úlohy a jednotlivých členov jednotky si stále niekto vypožičiaval. Oficiálny šéf jednotky Waldemar Mörner, zastupujúci komisár správnej rady národnej polície, pracoval naozaj tvrdo, no vyzeralo to tak, že príbeh Jednotky A sa čoskoro skončí.

To, čo jednotka potrebovala, bol poriadny masový vrah. Poriadneho medzinárodného charakteru.

Paul Hjelm zísal prihlúplo a nehybne na nehybné ráno. Sledoval malý lístok, jeden z mála tých žltých, ako sa zachvel a potom sa pomaly zniesol na pochmúrnu betónovú zem policajného dvora. Vyplašilo ho to, akoby to predznamenávalo hurikán, a toto vyplašenie ho nakoplo k tomu, aby sa dal dohromady. Podišiel k popraskanému zrkadlu na holenie, ktoré bolo pripevnené na stene jeho bezvýraznej kancelárie, a začal si prezeráť svoju škrvnu.

Počas lovu na vraha mocných sa mu na líci vytvorila červená škrvna a niekto, kto mu bol veľmi blízky, povedal, že tá škrvna vyzerá ako srdce. To bolo už veľmi dávno. Už to nebola jeho blízka duša a žena, ktorá zaujala jej miesto, si o tej škrvne myslela, že je odpudivá.

Spomínal na časy, keď riešili prípad vrážd mocných, so smútkom a s pocitom nereálnosti. Ten prípad mu priniesol dosť zvláštnu zmes profesionálneho úspechu a osobnej pohromy. A isté obrodenie v súkromnom živote, bolestné tým spôsobom, akým vždy býva osobné obrodenie.

Jeho manželka Cilla ho opustila. Uprostred jedného z najdôležitejších vyšetrení vrážd v celej histórii krajiny skončil sám s deťmi v jednom z radových domov Norsborgu. Znamenalo to, že jeho deti sa museli pretĺkať samy, zatiaľ čo jeho do seba čím ďalej, tým viac vťahovalo vyšetrenie a dvojsečná erotická úľava, ktorú našiel vo svojej kolegyni.

Stále sa mu veľmi nedarilo oddeliť to, čo sa medzi nimi stalo v skutočnosti, od jeho vymyslených predstáv.

Vo chvíli, keď sa prípad vyriešil, sa vlak života vrátil do svojich zabehaných koľají, ako si povedal v jednej zo svojich poetických chvíľok. Jeden vagón za druhým sa postupne privliekol z vedľajšej koľaje k rušni a pripojil sa k nemu, až kým sa Hjelmov vlak nestal tým, čím býval kedysi. Cilla sa k nemu vrátila, rodinný život začal opäť normálne fungovať, členov Jednotky A – a v neposlednom rade aj jeho – vyhlásili za hrdinov, ich útvary sa stal trvalou jednotkou, povýšili ho a dostal pravidelný pracovný čas. Z niekoľkých kolegov sa stali jeho blízki priatelia, tá kolegyňa si našla iného muža, vrátil sa pokoj a ticho a všetko bolo super a úžasné.

Otázka teraz znela, či sa predávkoval pokojom a tichom, pretože zrazu jedného dňa, po takmer šesť mesiacov trvajúcom spore, ktorý sa týkal prípadu vrážd mocných, keď konečne padol rozsudok, si uvedomil, že veľkolepý vlak menom Hjelm sa premenil na malý model vlakovej súpravy. Rozľahlé priestory a nekonečné nebo sa zmenili na betónové podlahy, steny a strop okolo stavebnice vlaku a ukázalo sa, že jeho rapidný rozjazd nie je nič iné než neustála okružná jazda.

Jeho prvotné pochybnosti o zmysle existencie Jednotky A sprevádzala celá séria ďalších pochybností.

Svoj návrat do zabehaných koľají vnímal čoraz viac ako zle napísanú divadelnú hru o svojej každodennej rutine. Akoby zle postavili všetky koľaje, po ktorých šiel, ako keby pod koľajnicami nebola nijaká zem a aj ten najmenší závan vetra mohol prevrhnúť celý vlak.

Hjelm sa na seba pozrel do zrkadla: štyridsiatnik s obyčajnými svetlými, typicky švédskymi ustupujúcimi vlasmi. Jeho celkový zjav určite nepríťahoval zvláštnu pozornosť – teda okrem jeho škvŕny, z ktorej si práve odtrhol kúsok

odlúpnutej kože a na ktorú si namazal trochu pleťového krému. Potom sa vrátil späť k oknu. Ráno bolo stále úplne nehybné. Malý žltý lístok ležal nehybne tam, kam dopadol. Na nádvorie policajnej centrály nezavítal ani jediný závan vetra.

To, čo potrebujeme, je poriadny masový vrah poriadneho medzinárodného charakteru, pomyslel si Paul Hjelm a vkĺzol späť do svojej orgie sebalútoti.

Áno, Cilla sa vrátila. Jasný, aj on sám sa vrátil. Lenže ani raz sa neporozprávali o tom, čo skutočne robili a cítili počas obdobia, keď neboli spolu. Najprv to vnímal ako známku vzájomnej dôvery, ale potom v ňom začalo hlodať podozrenie, že to je skôr priepasť, ktorú sa im nikdy nepodarí prekročiť inými než neprirodzenými prostriedkami.

Ako sa vlastne mali deti v skutočnosti? Danne mal už šesťnásť rokov a Tova bude mať čoskoro štrnásť narodeniny. Niekedy, keď postrehol ich odvracajúce sa pohľady, sa neubránil myšlienkam na to, či už nevyužil všetku dôveru, ktorú doňho vložili. Nezanechalo v nich to leto, čo sa skončilo už pred rokom, stopy, ktoré im budú kaziť život ešte dlho po jeho vlastnej smrti? Z takých predstáv sa mu točila hlava.

Zdalo sa, že aj jeho vzťah s kolegyňou Kerstin Holmovou zrejme vstúpil do novej etapy. Stretávali sa niekoľkokrát denne a zakaždým mal pocit, že medzi nimi stúpa napätie. Za ich vzájomnými pohľadmi sa ukrývali priepasti, ktorých sa nikto z nich nedotýkal, ale ktoré akoby čím ďalej, tým viac vyžadovali ich pozornosť. Dokonca ani jeho dobré vzťahy so šéfom Janom-Olovom Hultinom a s Gunnarom Nybergom a Jorgem Chavezom, jeho kolegami, akoby neboli také isté ako predtým, pretože jeho malá stavebnica vlakovej súpravy krúžila dookola svojej fádnej miestnosti.

Nakoniec získal to strašné podozrenie, že jediné, čo sa zmenilo, bol on sám. Pretože on sa *skutočne* zmenil.

Počúval hudbu, ktorú by si nikdy predtým určite nepustil, a zistil, že sa nemôže odtrhnúť od kníh, o ktorých predtým ani nepočul. Na jeho stole ležal prenosný CD prehrávač hneď vedľa otrhanej brožovanej knihy. V prehrávači bol jeden z posledných albumov saxofónového majstra Johna Coltrana, tajomný *Meditations*, zvláštna zmes divokej improvizácie a tichej úcty, a tou knihou bola Kafkova *Amerika*, posledný z jeho slávnych románov, ale svojím spôsobom ten najpodivnejší.

Paul Hjelm nikdy nezabudne na reťazec udalostí, ktoré sa dali do pohybu, keď sa mladý Karl vylodil v newyorskom prístave, uvedomil si, že si zabudol dáždnik, a vrátil sa na parník. Bol presvedčený, že tento druh scény sa človeku prehrá pred očami znova tesne pred smrťou.

Niekedy zo svojej metafory o stavebníci vlakovej súpravy vinil práve knihy a hudbu. Možno by bol šťastnejší, keby okolo seba stále videl rozľahlé, otvorené priestranstvá a dlhé, rovné cesty.

Pohľad sa mu vrátil späť na nádvorie. Malý žltý lístok bol stále na svojom mieste. Všetko bolo úplne nehybné.

Z ničoho nič sa lístok bez akéhokoľvek varovania zdvihol v špirálovitom vzdušnom víre, v ktorom sa odtrhlo aj niekoľko ďalších lístkov, žltých aj zelených. Pustili sa do divokého mnohofarebného tanca medzi stenami policajnej centrály. Potom sa tanec skončil rovnako náhle, ako sa začal. Osamotený vzdušný vír pokračoval neviditeľný vo svojej ceste a jediné, čo po ňom ostalo, bola hromádka lístkov na pochmúrnom betóne.

Zrazu sa dvere prudko otvorili. Dovnútra vošiel Jorge Chavez. V prítomnosti tejto hybnej sily, ktorú predstavoval jeho kolega pri ich spoločnom stole, sa vždy cítil starší o jedno desaťročie. Dokázal sa s tým vyrovať – Chavez bol v tých dňoch jeden z jeho najlepších priateľov. Do Jednotky A prišiel z policajného okrsku v Sundsvalle, kde si sám

udelil titul jediného čiernovlasého policajta v Norrlande. V skutočnosti bol však Štokholmčan, syn čilských prisťahovalcov žijúcich v Rågsvede. Hjelm nikdy úplne nepochopil, ako sa Chavezovi podarilo prejsť fyzickými prijímacími testmi pred prijatím na policajnú akadémiu – nemeral viac než meter sedemdesiat. Na druhej strane bol však jeden z najostrejších policajtov v krajine a určite najenergetickejší, s akým sa Hjelm kedy stretol. Navyše bol elitný džezový basgitarista.

Chavezova kompaktná malá postava sa potichu zosunula do stoličky na jeho strane veľkého pracovného stola. Vzal si zo stoličky podpazušné puzdro na pištoľ, pripol ho na seba, skontroloval si služobný revolver a natiahol na seba letnú ľanovú bundu.

„Niečo sa deje,“ povedal úsečne. „Plnou parou vpred na druhú stranu chodby.“

Hjelm zopakoval Chavezove pohyby a popritom sa ho s pochybnosťami v hlase opýtal: „Čo myslíš tým plnou parou vpred?“

„Ťažko povedať. Do tridsiatich sekúnd budeme počuť Hultinov hlas, to je nabetón. Chceš sa stavať?“

Paul Hjelm pokrútil hlavou. Vrhol pohľad na CD prehrávač a na knihu na stole, potom na kôpku lístkov na nádvorí, skúsil do seba vliať trocha života a naskočil do lokomotívy.

Čas získal novú formu.

V interkome zadunel strohý hlas. Patril veliteľovi Jednotky A detektívovi superintendentovi Janovi-Olovi Hultinovi: „Rýchla porada. Všetci. Okamžite.“

Hjelm si cez podpazušné puzdro na zbraň natiahol koženú bundu a cítil sa celou dušou prítomný v tejto chvíli. Spolu s Chavezom takmer bežali smerom k miestnosti, ktorú kedysi nazývali Hlavné centrálné velenie a ktorá – pomysleli si s nádejou – by sa ním opäť mohla stať. Na ceste po chodbe sa prudko otvorili dvere, ktoré takmer vrazili

Chavezovi do tváre, a vybehol z nich Viggo Norlander. Napriek tomu, že bol kedysi poslušným členom skupiny, ktorý sa držal príkazov, od čias vrážd mocných sa z neho stal ich zlý chlapec. Vymenil staré, zodraté byrokratické obleky za módne tričká a kožené bundy a jeho mierne ovísajúce brucho stredného veku nahradili skutočné tehličky.

Norlander s Hjelmom vtrhli do miestnosti a našli tam všetkých ostatných členov jednotky. Chavez vošiel hneď za nimi s vreckovkou pritísnutou na nos. Detektív superintendant Jan-Olov Hultin si ho skepticky obzrel zo svojho miesta za vrchstolom obyčajnej malej miestnosti. Sedel tam ako sova, alebo skôr ako znudený učiteľ na strednej škole, na ktorého správna rada zabudla pri vyplácaní odmien. Maličké okuliare, ktoré akoby tvorili prirodzenú súčasť jeho tváre, mal nasadené na obrovskom nose. V očiach mu nežiarila nijaká roznieťená vášeň, aj keď bolo možné, že v ich kútikoch niečo tlelo. Odkášľal si.

Tentoraz tam boli všetci členovia vybranej jednotky. Ako obyčajne prišli všetci do práce skôr, aby mohli skôr odísť, a nikoho z nich si práve nikto nevypožičal na nejakú divnú úlohu, ktorými ich zvykli trestať. Gunnar Nyberg, Arto Söderstedt a Kerstin Holmová už sedeli v prednom rade. Nyberg a Söderstedt boli približne rovnako starí ako Norlander, čo znamenalo, že boli o pár rokov starší ako Hjelm a oveľa starší ako Chavez; Holmová stála zhruba v polovici medzi Chavezom a staršími členmi. Bola jedinou ženou v skupine. Táto nízka gothenburčanka s tmavou pokožkou a čiernymi vlasmi bola tretím zubom kola v triu mysliteľov skupiny, ktoré dopĺňal Hjelm a Chavez. Na druhej strane mala spoločné niečo veľmi dôležité s najčistejším zdrojom energie oddielu, s Gunnarom Nybergom, s ktorým zdieľala kanceláriu. Obaja spievali v zbore a nehanbili sa, keď ich niekto prichytil, ako v kancelárii spievajú *a cappella*. Nyberg mal farbistú minulosť brutálneho,

steroidmi napumpovaného kulturistu, no dnes bol z neho plachý muž v stredných rokoch, nedbalo oblečená hora mäsa s krásnym hudobným hlasom, ktorá však v prípade potreby ešte stále dokázala siahnuť po starých prostriedkoch. Počas vyšetrovania vrážd mocných, po tom, čo ho do krku zasiahla guľka, celou silou vrazil do rozbiehajúceho sa auta a vyradil ho z prevádzky. Pokiaľ išlo o Söderstedta, bol to najzvláštnejší člen skupiny, napoly Fín a napoly Švéd, ako krieda biely bývalý právnik najvyššej triedy, ktorého dostihlo jeho svedomie. Vždy pracoval oddelene od ostatných a nasledoval svoje vlastné cesty, ktoré sa vymykali zabehaným koľajam.

Norlander, Chavez a Hjelm si posadali na stoličky za týmto triom. Hultin začal hovoriť svojím zvyčajným neutrálnym hlasom: „V Spojených štátoch zavraždili švédskeho občana. Lenže nie iba *niekoho*, *niekde* a *niekto*. Na newarskom medzinárodnom letisku pri New Yorku pred niekoľkými hodinami zavraždili pomerne známeho švédskeho literárneho kritika. Najprv ho sadisticky mučil masový vrah, ktorý je aktívny už dve desaťročia. Až do tohto bodu to nemá s nami nič spoločné.“

Očividne nastala jedna z Hultinových dramatických odmlk, pretože dôležité bolo to, čo nasledovalo.

„Naša dilema je to,“ pokračoval, „že tento poriadny masový vrah poriadneho medzinárodného charakteru je na ceste sem.“

Ďalšia chvíľa ticha, tentoraz trochu napätejšieho.

„Podľa informácií FBI tento sériový vrah nastúpil na miesto literárneho kritika v lietadle. Práve v tejto chvíli sedí v linke číslo SK 904, ktorá pristane v Arlande o necelú hodinu, o 8.10. V lietadle je dohromady 163 cestujúcich a polícia v New Yorku sa rozhodla *neinformovať* o danej situácii posádku. V súčasnosti si nemôžeme byť istí identitou páchatela, čo nie je také zvláštne, ak vezmeme do úvahy,

že ten človek uniká FBI už dvadsať rokov. V každom prípade dúfajú, že sa im podarí zistiť, pod akým menom cestuje, kým lietadlo nepristane. Mám otvorenú telefónnu linku so špeciálnym agentom Larnerom v New Yorku. Potrebujeme dva paralelné plány. Po prvé: dostaneme meno načas – v tomto prípade by mohla vzniknúť potýčka. Po druhé: jeho meno *nedostaneme* načas a v tom prípade budeme musieť skúsiť vybrať spomedzi sto šesťdesiatich troch cestujúcich masového vraha, ktorý uniká polícii už dvadsať rokov a ktorého jediné známe črty sú, že je to muž, beloch a pravdepodobne má niečo nad štyridsaťpäť rokov.“

Hultin sa postavil a zatiahol zips na svojej starej športovej bunde ponad pažbu revolvera, ktorý spočíval v jeho podpazušnom puzdre. Naklonil sa dopredu.

„Celá táto vec je v skutočnosti veľmi jednoduchá,“ povedal pokojne. „Ak neuspejeme, tak sa do Švédska dostane prvý skutočný sériový vrah z Ameriky. Skúsme sa tomu vyhnúť.“

Prešiel ťažkým krokom k čakajúcej helikoptére a zanechal za sebou slová múdrosti: „Svet sa zmenšuje, dámy a páni. Svet sa zmenšuje.“

Nesmierny, ničím nenahraditeľný pokoj, ktorý sa vždy objavil, prichádzal v stále väčších vlnách blaženosti. Vedel, že s tým nikdy neprestane.

Vonku sa rozkladala nekonečná prázdnota, ktorej maličkú, zanedbateľnú výnimku tvorila iba zem. Skvostná škvrna mušich výkalov na obrovskej bielej stránke dokonalosti, chyba v protokole, ktorá pravdepodobne zničila nekonečnú božskosť božskosti.

Tenká tabuľa plexiskla ho oddeľovala od ohromných, všetko pohlcujúcich dier ničoty, ktorej on sám bol jej súčasťou vďaka svojej vyrovnanosti. Kopuloval s ňou božskými, kolísavými pohybmi.

Pokojné pohodjovanie mrakov zahnilo tie obrazy preč. Teraz už boli ďaleko. Dokonca o nich mohol rozmýšľať. Pokojný úsmev ani na chvíľu neopúšťal jeho tvár.

Mohol rozmýšľať aj nad tým, ako zišiel dolu do podzemia. Už to nebola len séria obrazov – keby bola, zahnil by ju preč, vydymil by ju planúcou obeťou –, no bol to príbeh s logickou, zrozumiteľnou štruktúrou. Aj keď vedel, že čoskoro bude zase preč a začne volať po obetnom dyme, predsa bol schopný nájsť potešenie v jeho náhlejšom krištáľovo jasnej dokonalosti.

Bol na ceste.

Bol na ceste po schodoch, o ktorých existencii ani nevedel, dolu do pivnice, o ktorej nevedel, že existuje. Tajná chodba v skrini. Nezabudnuteľný prašný vzduch na schodisku.

Tiché betónové schody, ktoré akoby sa nikdy nekončili. Surový, vlhký chlad zábradlia.

Absolútne samozrejmá logika iniciácie. Keď môže byť pohľad dvihnutý a kroky môžu nasledovať schody dolu do úplnej temnoty, logika je nepopierateľná. Bol vyvolený.

Kruh sa naplnil. To bolo to, čo sa teraz muselo vykonať. Potom bude môcť začať naozaj.

Schody pokračovali. Aj posledné stopy svetla vymizli. Dopredu šiel už len po hmata, krok za krokom.

Dovolil si na chvíľu prestať, zatiaľ čo všadeprítomný pokoj ho vábil do oslobodzujúceho spánku. Sledoval nedokonalé krídlo, ktoré sa nedokonale hojvalo v dokonalom pohybe nekonečna.

Objavilo sa ďalšie svetlo, úplne iné, a sprevádzalo jeho posledné kroky po klesajúcom schodisku. Spoza dverí zažiarilo svetlo ako rám ikony okolo temnoty, ktorá bola jasnejšia než akékoľvek svetlo. Gloriola, ktorá mu ukazovala cestu.

Zlatý rám okolo budúceho umeleckého diela.

Ktoré sa teraz dokončí.

Otvoril dvere do milénia.

Za oknom prechádzal Veľký voz do Malého voza a výsledkom bol Ešte väčší voz.

„Dnes vám môžeme ponúknuť špeciálny SAS švédsko-americký drink na dlhý nočný let, pane,“ začul príjemný ženský hlas, ktorý takmer spieval.

Lenže vtedy už spal.

Jednotka A odštartovala z pristávacej plochy pre vrtuľníky na streche policajnej centrály o 7.32 v stredu tretieho septembra. Všetci siedmi boli natlačení v skupine, ktorá už vlastne ani neexistovala. Na zlomok sekundy si Paul Hjelm pomyslel, že iba imitujú jednotku, ktorej čas prišiel a odišiel, ale tá sekunda prešla a potom sa sústredil už len na danú úlohu tak ako všetci ostatní.

Bol natlačený medzi obrovským, trochu funiacim telom Gunnara Nyberga a oveľa menšou, kostnatou telesnou schránkou Arta Söderstedta. Oproti sedelo malé tmavé telo Kerstin Holmovej, vtlačené medzi teraz už extrémne dobre stavané svaly Vigga Norlandera a mladistvú kompaktnosť Jorgeho Chaveza.

Medzi týmito dvoma radmi čupel Jan-Olov Hultin v pozícii, ktorá by pre muža po šesťdesiatke nemala byť možná, aj keď bol ešte stále impozantným centrom vo futbalovom tíme policajnej ligy. Mal so sebou takú veľkú hromadu papierov, ktorá by nemala byť zozbierateľná za taký krátky čas, aký mali od ohlásenia prípadu. Na monumentálnom nosisku si posunul vyššie okuliare. Keďže musel prekrikovať hluk helikoptéry, tón jeho hlasu stratil trochu zo svojej zvyčajnej neutrálnosti.

„Bude to komplikované,“ povedal. „Arlandská a märstaská polícia je už na letisku. Hordy ozbrojených policajtov pobejú po priletovej hale medzinárodných letov a strašia turistov možnou prestrelkou. Myslím, že sa mi už podarilo odvolať ich. Stojíme proti mužovi, ktorý sa nezastaví pred ničím. Toľko som už pochopil – je to dobre naprogramovaný stroj na vraždenie, a keď získa akékoľvek podozrenie, riskujeme potoky krvi a rukojemníkov a celkovo ten najhorší možný scenár. Inými slovami, musíme konať opatrne.“

Hultin listoval vo svojej kope papierov.

„V lietadle je viac než stopäťdesiat ľudí a my ich nemôžeme všetkých vohnať do nejakého starého hangára a po jednom ich skontrolovať. Pravdepodobne by sme tak efektívne zabili niekoľkých z nich. Takže namiesto toho sa budú pozorne kontrolovať pasy, samozrejme, pod naším dohľadom, a budeme si dávať extrémny pozor na všetkých belochoch v stredných rokoch, ktorých bude v typickom obchodnom lete pravdepodobne dosť veľa.

Okrem toho nám colný úrad poskytol digitálne kamery, ktoré umožňujú človeku kontrolujúcemu dokumenty diskretné odfotografovať všetky fotky na pasoch. Vo svojich boxoch nebudú imigrační úradníci sami – vy budete stáť za nimi. Zvonku budete prakticky neviditeľní. Podarilo sa mi zredukovať množstvo boxov na kontrolu pasov na dva, takže ľudia nimi budú prechádzať pomalšie, ale takto budeme môcť pozornejšie kontrolovať prúdenie cestujúcich. Kerstin a Viggo budú stáť v tých búdkach. Musíte byť skutočne dôkladní, pozorní a opatrní. Začnite konať iba v prípade, že získate veľmi jasné indikácie, v opačnom prípade používajte rádio.

Riziko by nemalo byť príliš veľké počas prechodu halou od lietadla k colnici, aj keď sám osebe je kritický, pretože tam nie sú nijaké východy. Je to priama chodba okolo barov a butikov. Poslal som tam mārstaskú políciu pod velením Arta. Takže vy, Arto, pôjdete k príchodovej uličke, kde na vás bude čakať gang mārstaských detektívov. Predovšetkým si dajte záležať na tom, aby ostali neviditeľní. Vašou úlohou bude uistiť sa, že cestou na kontrolu pasových dokladov sa nikto neodklonil. Umiestnite ľudí na toaletách, do butikov, na všetky prístupné miesta – nie je ich veľa. My ostatní budeme rozptýlení okolo terminálu a pred budovou letiska. Ak sa niečo stane, stane sa to tam. Všetko nasvedčuje tomu, že to tak bude. Artova úloha spočíva vlastne len v tom, aby nahnal stádo na pasovú kontrolu. Pastier.“